

om hem heen gebeurde het liefst de lichte zijde zag, voedde hij de hoop, dat de jonge man wel tot betere gedachten omtrent het Eene noodige zou komen. Hij kon het echter niet nalaten hem te wijzen op het gevaar van zich aan hoogmoed of ondankbaarheid schuldig te maken. Hij wees hem op de voorrechten die hij genoot. Duizenden knapen van zijn leeftijd zwierven in hunne onwetendheid rond, terwijl hij zooveel goeds en nuttigs geleerd had en nog leerde, waardoor hij in staat zou gesteld worden tot zegen voor zich zelve en anderen dienstbaar te zijn. Hij moest niet vergeten daarvoor God te danken en bidden om een ootmoedig hart.

Jan Durer hoorde dit alles kalmpjes aan. Het slot van 't geen de Baron hem thans bezig was te zeggen, beviel hem evenwel het beste.

»En nu wil ik je wel zeggen,» zeide de Baron, »wat mijn plan is. Ik weet dat je ouders niet bij machte zijn je verder in je studiën te steunen, maar in de hoop dat je examen goed afloopt, wil ik, in vereeniging met eenige vrienden, de kosten bestrijden van je verblijf aan de Hoogeschool. Studeer nu maar ijverig voort en . . . . vergeet God niet. Zonder Zijn zegen vermoogt ge niets, en al mocht het je ook gelukken een hoogen graad van geleerdheid te ver-

krijgen en tot aanzienlijke waardigheden geroepen te worden, geloof mij, zolang gij uw hart niet geeft aan God en Hem dient in waarheid en oprechtheid, zult gij nooit — neen nooit recht gelukkig zijn.»

Hij gaf hem de hand, boog de takken van de treurwilgen ter zijde, groette en sloegden weg in naar het kasteel van den heer van het dorp.

Jan Durer bleef nog een paar oogenblikken staan in het priëel. Dacht hij na over 't geen de Baron hem gezegd had van de hemelsche dingen? Neen. Hij zag niet achterwaarts. Hij wilde vooruit, en nu hem zoo onverwachts en zoo mild de deur was geopend tot voortzetting zijner studiën, zag hij zich reeds geplaatst aan de Hoogeschool, ja, nog verder . . . . hij zag dat ieder den hoed voor hem afnam en de oogen des konings op hem gevestigd waren.

Eindelijk ging ook hij heen. Maar daar het allengs zoo duister geworden was, dat hij geen onderscheid kon zien tusschen wei en hei, en het bij hem vast stond, dat zijn vader reeds lang te voren, langs een anderen weg, huiswaarts moest gekeerd zijn en misschien al bezig was de zieke koe te genezen, verliet hij het priëel en bereikte een half uur later de ouderlijke woning.

(Wordt vervolgd).

VAN HANDSCHOENEN - EN NOG WAT.

Ik heb een neef die van drie dingen niet houdt en die men dan ook bij hem niet vindt. Die drie dingen zijn: een horloge, een paraplu en handschoenen. »Die dingen,» zegt hij, »zijn voor mij meer tot last dan tot lust. Waartoe zou ik er een horloge op na houden? De stadsklokken zeggen mij steeds precies hoe laat het is, en ik kom in geen huis, of 't eerste wat ik zie is een klok, een pendule of zoo iets, die mij den tijd aanwijzen. Ik behoef ook nooit iemand te vragen, hoe laat het is. De werkzaamheden van den dag geven mij dat genoegzaam te kennen. Ik kan dus best buiten een horloge,

en als ik er een had, dan zou ik er maar last van hebben. Vooreerst, ik moet het elken dag geregeld opwinden. Vergeet ik dit, dan staat het stil en fopt het mij in mijn berekening. Ten anderen, ik kan nooit verzekerd zijn, dat 't horloge goed gaat. Een horloge heeft, even als een mensch, ook zijne kuren. Soms is het te haastig, soms wat te traag. Vandaag loopt het een half uur vóór, morgen gaat het achter. Wat doe ik nu met zulk een gebrekkig ding in mijn zak? Wil ik het gebrek laten verhelpen, dan moet ik het naar den horlogemaker brengen, die een zeer bedenkelijk gezicht zet en mij,

op groote kosten jaagt. . . . Weg dus met een horloge! Ik wil er geen last van hebben. Een mensch heeft al last genoeg in zijn leven!"

"En wat een paraplu betreft," dus rede-neert mijn neef, »zoo'n ding kan ik best missen. Regent het, dan blijf ik eenvoudig thuis, dan word ik niet nat. Moet ik echter uit als het regent, welnu, die paar hemel-sche druppeltjes zullen mij niet hinderen. Integendeel, zij frisschen mij op. Dat is gezond. Ik laat de dokters maar praten, die beweren, dat het nadeelig is voor de gezond-heid met een nat pak rond te loopen en dit door de lucht te laten opdrogen. Die dokters bemoeien zich met alles. Zie, ik ben nu al bij de tachtig, heb nooit een paraplu boven mijn hoofd gehad, ben menigmaal door en door nat geworden, als zich eens onverwachts een stortbui over mij ontlastte, en ben er nooit ziek van geworden. Waartoe dan een paraplu? Die geeft maar last. Had ik er een, dan liet ik die overal staan, of een ander nam ze uit vergissing meê en . . . dan had ik er maar verdriet van. Derhalve, geen paraplu!"

"Gij vraagt" — dus gaat mijn neef voort, »waarom ik geen handschoenen draag? Wel, die heb ik nog minder noodig dan paraplu of horloge. Zie eens mijne handen."

Nu moet gij weten, dat mijn neef een blauwverver is en den heelen dag met zijne handen in kuipen en tobben met versfel roert. Van daar dan ook, dat zijne handen er uitzien alsof er zwarte, blauwe of pimpelpaarsche handschoenen aan zaten, naar de kleur van het versfel, waarmede hij bezig was geweest. »Ik ben altijd gehandschoend," zeide hij, »en ik heb niet noodig de knoopjes van die handschoenen vast te maken. — Naar bals, komedies of concerten ga ik niet. Dat laat ik over voor menschen die daarheen getrokken worden door de ijdelheden dezes levens. 't Is waar, soms moet ik bezoeken afleggen: bij trouw-, en doopplechtigheden of dergelijke. Maar dan dompel ik vooraf mijn handen in de zwarte kuip en . . . dan is het precies of ik zwarte glacé-handschoenen aan heb, waarmede ik overal kan komen. Ik zie wel, dat deze of

gene, dien ik bij een bezoek aantref, heimelijk om mij lacht. Maar ik gun hun dat lachje en denk: »ik kom er goedkoop af dan gij, want gij moet die dure glacé-handschoenen koopen en ik heb ze voor niemendal. De mijne passen altijd en ik behoef er geen benauwd gezicht bij te zetten, als ik ze wil aantrekken, en ook niet vreezen, dat ze hier of daar scheuren, 't geen niet slechts verdriet, maar ook weer meer geld kost. . . Derhalve, geen handschoenen."

Nu moet ik erkennen, dat mijn neef het niet geheel en al mis heeft. Er zijn vele dingen, door het gebruik gewettigd, die niet slechts lastig zijn, maar waarvan men zich ook best onthouden kan, doch het gaat toch niet aan alles af te schaffen, wat in ons oog gemist kan worden. Ik zelf ben geen vriend van handschoenen en houd er niet van telkens bij een grijze lucht een paraplu in de hand te houden. Maar handschoenen en paraplu's geven toch ook veel gemak. Wie vindt het prettig zich nat te laten regenen of in de felle koude met bloote handen rond te loopen? Bovendien, de mode wil het, en de mode is een dwingeland, die helaas meer gehoorzaamd wordt dan God. In Afrika, waar de inboorlingen eene donkerbruine, bijna zwarte kleur hebben, spreekt men van de Europeanen, die dat werelddeel doortrekken, als van menschen met een blank gelaat en zwarte handen en voeten, daarbij doelende op de zwarte glacé-handschoenen en laarzen, die de reizigers dragen.

Het gebruik van handschoenen te dragen dagteekent reeds van vele eeuwen. Sla het boek Ruth eens op. Daar leest gij in Hoofdstuk 4 vs. 7: »Nu was dit van ouds eene gewoonheid in Israël, bij de lossing en verwisseling, om de gansche zaak te bevestigen, zoo trok de man zijn schoen uit, en gaf dien aan zijn naaste; en dit was een getuigenis in Israël." Nu wordt daar wel gesproken van een schoen, maar niet van een handschoen. Doch de geleerden zullen u zeggen, dat het Chaldeeusche woord voor schoen gebruikt, eigenlijk beteekent: »de bekleeding der hand." Bijgevolg kenden de Chaldeërs, de oudste der volkeren, reeds handschoenen.

In de Middeneeuwen droegen de koningen en aanzienlijken zeer kostbaar versierde handschoenen, minder om daarmee de handen te beschutten, dan wel om er meê te pronken. Op schilderijen, die vrouwen uit de 12e en 13e eeuw voorstellen, ziet men deze dames afgebeeld met lange handschoenen, en over de vingers (niet op het bloote vel, maar over de handschoenen heen) zijn kostbare ringen geschoven.

Handschoenen speelden oudtijds ook een groote rol in het staatkundige en maatschap-

pelijke leven. Wanneer de eene ridder den anderen ridder uitdaagde tot een gevecht, wierp hij hem een handschoen toe. Werd deze opgeraapt, dan was dit het bewijs, dat de uitdaging was aangenomen.

Ook kent gij zeker het spreekwoord: »Het is geen katje zonder handschoenen aan te vatten.» Ik hoop niet, meisjes, dat het op u toepasselijk is, want gewoonlijk wordt dit spreekwoord gezegd van eene die niet uitmunt door zachtmoedigheid.

82. Raadsel.

Mijn lezer, ik zou zonder u
't Afschijnsel wezen van een ding,
Dat gij niet tasten, grijpen kunt,
Al waar' het zelfs, dat 'k met u ging.
Misschien denkt gij wel aan een spook,
Voor menigeen ben ik het ook.
Maar komt u weêr, dan zult gij zien
Veel blaasjes, althans meer dan tien,
Die door de werking van een vocht
Soms duren slechts een ademtocht.

83. Drielettergrepig raadsel.

Als gij mijn woord ziet, denkt gij wis,
Dat dit een spijsze, een voedsel is,
Voor somm'ge dieren; maar 't is mis.
Ik ben een woord, dat zotternij,
Geklap of ook wel beuz'larij,
En niet het minst, geloof het vrij,
Een ijd'le praat beteekent.
Drie lettergrepen telt het woord;
De laatste tot het moes behoort;
De beide voorste een dierensoort,
Die tot de slimste wordt gerekend.

penhoel

84. Raadsel.

Gij treft mij bij den walvisch aan,
Maar slechts in 't meervoud, wel verstaan.
Een vogel is naar mij genoemd,
Wordt door zijn wildzang zeer geroemd.
Ook oesters zijn in mijn bezit,
Ja zelfs van moss'len meldt men dit.
Mijn middenletter weggenomen,
Dan zult ge een zanger aan zien komen;
Een dichter, oudtijds zoo geheeten:
Mij dunkt, nu zult gij 't zeker weten.

85. Raadsel.

'k Ben van een boom een zeer groot deel,
En weeg soms meer dan 1000 pond;
Onthoofd en daarna omgekeerd,
Lig ik meest altijd op den grond.

slam. ma

86. R. en V.

'k Ben met een r een waterleiding,
Maar niet van de allerfijnste soort;
Met V ontlokt ge aan mij soms tonen,
Wier kras geluid niet elk bekoort.

riool - riool